

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016202804
Dátum vydania rozhodnutia: 20.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016202804.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Ing. Juraj Halama - UČEBNÉ POMÔCKY SLOVAKIA, miesto podnikania Malachovská cesta 2101/17, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 45 932 212, zastúpený Mgr. Vladimírou Halamovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom nám. 14. října 1307/2, 150 00 Praha 5 - Smíchov, Česká republika, adresa pre doručovanie a pobočka: Kaštanová 995, 250 01 Brandýs nad Labem, Česká republika proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, poštový priečinok 29, 827 99 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0831/99/2015 zo dňa 21. novembra 2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/39/2017-75 zo dňa 14. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“) č. PV/0230/06/15 zo dňa 27. októbra 2015 tak, že účastníkovi konania (žalobcovi) uložil podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 262/2014 Z.z. správy vo veciach prekurzorov výbušnín a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako zákon č. 262/2014 Z.z. alebo „zákon o prekurzoroch“) pokutu vo výške 1 500,- Eur pre porušenie § 7 ods. 1 zákona o prekurzoroch.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že predmetom preskúmania bolo

rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy o uložení pokuty žalobcovi vo výške 2.000,- Eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zák. č. 262/2014 Z.z., podľa ktorého hospodársky subjekt môže obmedzené prekursory výbušnín sprístupniť členovi širokej verejnosti len za podmienok podľa osobitného predpisu (čl. 4 ods. 3 Nariadenia č. 98/2013), v časti výšky uloženej pokuty tak, že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 1.500,- Eur. Ostatná časť výroku zostala bez zmeny.

3. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu predloženého administratívneho spisu osvedčujúceho, že inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie bola 01.07.2015 vykonaná kontrola e-shopu podnikateľa Ing. Juraja Halamu - UČEBNÉ POMÔCKY SLOVAKIA, Banská Bystrica (žalobcu), ktorý ponúka tovar na predaj prostredníctvom internetového obchodu na webovej stránke www.ucebnepomockyslovakia.sk. Kontrola bola zameraná na overenie dodržiavania povinnosti ustanovených v právnych predpisoch v súvislosti s prevádzkovaním internetového obchodu žalobcom (zák. č. 22/2004 Z.z. o elektronickom obchode v znení neskorších predpisov, zák. č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho v znení neskorších predpisov, zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov) a na dodržiavanie ustanovení zák. č. 262/2014 Z.z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy vo veciach prekursorov výbušnín a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 98/2013 o uvádzaní prekursorov výbušnín na trh a ich používaní a zák. č. 67/2010 Z.z. o podmienkach uvedenia chemických látok a chemických zmesí na trh a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

4. Kontrolou, ktorej predchádzalo vykonanie kontrolného nákupu spotrebiteľkou U. D. bolo zistené, že prostredníctvom internetu žalobca 26.05.2015 dodal 1000 ml kyseliny dusičnej v koncentrácii 65 % hm. Počas výkonu kontroly bolo zároveň zistené, že žalobca odpredal kyselinu dusičnú v koncentrácii 65 % hm. aj ďalším dvom odberateľom - spotrebiteľom T. F. dňa 14.04.2015 a N. D. dňa 02.06.2015. V preskúvanom prípade bolo teda zistené, že žalobca (ako hospodársky subjekt, ktorým je podľa čl. 3 bod 9 Nariadenia č. 98/2013 každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá dodáva na trh výrobky alebo poskytuje na trhu služby) dodal (sprístupnil v zmysle čl. 3 bod 4 Nariadenia č. 98/2013) spotrebiteľom (členom širokej verejnosti), za ktorých sa podľa čl. 3 bod 7 Nariadenia č. 98/2013 považuje každá fyzická osoba, ktorá koná na účely, ktoré nie sú spojené s jeho obchodovaním, podnikaním alebo výkonom povolania) tovar - chemickú látku - kyselinu dusičnú, ktorá vzhľadom na koncentráciu 65 % hm. je považovaná za obmedzený prekursor výbušnín (v zmysle čl. 3 bod 10 Nariadenia č. 98/2013 obmedzený prekursor výbušnín je látka uvedená v prílohe 1 citovaného nariadenia s koncentráciou vyššou, ako je zodpovedajúca prahová hodnota stanovená v tejto prílohe - v prípade kyseliny dusičnej je prahová hodnota stanovená na 3 % hm.). Vykonanou kontrolou teda bolo zistené, že žalobca ako hospodársky subjekt sprístupnil členovi širokej verejnosti obmedzený prekursor výbušnín bez toho, aby splnil podmienky podľa čl. 4 ods. 3 Nariadenia č. 98/2013, /podľa ktorého hospodársky subjekt (žalobca) môže obmedzený prekursor výbušnín sprístupniť členovi širokej verejnosti, konkrétne kyselinu dusičnú (CAS RN 7697-37-2) v koncentráciách vyšších ako je prahová hodnota stanovená v prílohe 1 cit. Nariadenia č. 98/2013, ale nie vyšších ako 10 % hm., pretože kontrolovaný subjekt (žalobca) predal kyselinu dusičnú spotrebiteľom v koncentrácii 65 % hm. Z uvedeného podľa správneho súdu vyplýva, že v tomto prípade sa jedná o vec, ktorá súvisí s ochranou práv spotrebiteľa, a teda správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (§ 134 ods. 2 SSP).

5. Po preskúmaní výroku prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím žalovaného správny súd dospel k záveru, že výrok nezodpovedá požiadavke stanovenej v § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj požiadavkám na obsahové náležitosti rozhodnutia o inom správnom delikte. Skutky, ktoré sú uvedené vo výroku predmetného rozhodnutia, nie sú charakterizované a špecifikované tak, aby z nich bolo zrejmé, o aký skutok sa jedná, keďže nie je uvedené miestne, časové a vecné hľadisko vymedzenia jednotlivých skutkov ako iných správnych deliktov. Konkrétne absentuje údaj, kedy (dátum) a komu (označenie spotrebiteľov) žalobca odpredal kyselinu dusičnú v koncentrácii 65 % hm., keďže nie je uvedený dátum vykonania kontrolného nákupu, resp. dodania tovaru spotrebiteľke (26.05.2015), ani konkretizácia tejto spotrebiteľky (jej identifikácia minimálne menom a začiatočným

písmenom priezviska - U. D.), ani dátum dodania kyseliny dusičnej ďalším dvom spotrebiteľom a ich konkretizácia (T. F., dodanie tovaru 14.04.2015 a N. D., dodanie tovaru 02.06.2015). Absentuje tiež údaj, že išlo o internetový predaj a množstvo odpredanej kyseliny dusičnej. Špecifikácia správneho deliktu v predmetnom rozhodnutí nebola teda vykonaná takým spôsobom, aby sankcionované konanie (skutky) nemohli byť zameniteľné s iným konaním (s inými skutkami).

6. Uvedená skutočnosť sama o sebe zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP. Neuvedenie skutkových údajov rozhodných pre určenie totožnosti skutku a vylučujúcich pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku, vrátane možnosti opakovaného postihu za rovnaký skutok, v dôsledku čoho výrok nezodpovedá požiadavke stanovenej v § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj požiadavkám rozhodnutia o iných správnych deliktoch, spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

7. K námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom konkretizoval, že žalovaný nedostatočne odôvodnil, ako dospel k výške uloženej pokuty 1.500,- Eur a rozhodnutie vo vzťahu k odôvodneniu uloženej pokuty (zníženej na 1.500,- Eur) považoval za zmätočné. Správny súd tu považoval za potrebné uviesť, že orgán verejnej správy je pri ukladaní sankcie povinný prihliadať na zákonom (taxatívne) stanovené kritériá a týmito sú podľa § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. závažnosť protiprávneho konania, spôsob, čas a následky protiprávneho konania (teda nie „možné následky“). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z toho, že výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy orgánu verejnej správy. To však neznamená, že orgán verejnej správy nie je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, akými úvahami sa spracoval pri posúdení zákonných kritérií ustanovených v § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. a na aké skutočnosti a dôkazy v takomto prípade pri posudzovaní zákonných kritérií prihliadol, pričom nepostačuje všeobecný odkaz na tieto kritériá. Je potrebné, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo zrejmé, ako a na základe čoho orgán verejnej správy posúdil závažnosť protiprávneho konania, spôsob, čas a následky protiprávneho konania a aby tieto vyhodnotil s prihliadnutím na špecifické okolnosti daného prípadu.

8. Podľa správneho súdu žalovaný pri ukladaní sankcie prihliadol na kritériá, ktoré neboli stanovené zákonom (v § 8 ods. 2). Správny súd v tejto súvislosti poukázal na právny názor vyplývajúci z judikatúry Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozhodnutia sp. zn. 3Sžo/82/2015. Ako ďalej uviedol správny súd orgán verejnej správy v tomto prípade ani neoznačil a ani nevyhodnotil žiadne dôkazy, z ktorých by zistil skutočnosti („rozsah vykonávanej podnikateľskej činnosti žalobcu a ekonomickú silu žalobcu“), ktoré ho viedli k záveru, že pokuta vo výške uloženej prvostupňovým orgánom verejnej správy (2.000,- Eur) by mohla viesť k likvidácii podnikateľskej činnosti žalobcu. Takéto odôvodnenie teda nezodpovedá kritériám stanoveným v § 47 ods. 3 Správneho poriadku na riadne odôvodnenie uloženia zníženej sankcie (1.500,- Eur) žalovaným. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že nebolo rozhodnuté v neprospech žalobcu. Námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia preto správny považoval za dôvodnú.

9. Správny súd ďalej uviedol, že moderačné oprávnenie zmeniť druh alebo výšku sankcie, t.j. rozhodnúť o peňažnej sankcii (v tomto prípade znížiť uloženie sankciu a nahradiť tak výrok rozhodnutia orgánu verejnej správy v takom rozsahu, v akom bolo rozhodnuté o zmene druhu alebo výške sankcie) podľa § 198 ods. 1 písm. a/ SSP prislúcha len správne mu súdu (teda nie odvolaciemu orgánu verejnej správy - v tomto prípade žalovanému) a to v prípade, keď na základe ním (správnym súdom) vykonaného dokazovania zistí, že táto sankcia by mala na sankcionovaný subjekt (žalobcu) likvidačný charakter alebo ak je táto sankcia neprimeraná povahe skutku. Správny súd by tak mohol urobiť aj v prípade, ak orgán verejnej správy pri uložení sankcie nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy. K návrhu žalobcu, aby správny súd alternatívne ku zrušeniu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím orgánu verejnej správy uplatnil svoje moderačné právo podľa § 192 SSP. Podľa § 192 SSP správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania rozsudkom znížiť výšku peňažného plnenia alebo peňažnej náhrady škody, ktoré boli priznané napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy, ak to žalobca navrhol a priznaná výška peňažného plnenia alebo peňažnej náhrady škody je neprimeraná alebo voči žalobcovi

likvidačná. V preskúmvanej veci však nejde o prípad, kedy by správny súd mohol využiť inštitút peňažnej moderácie, keďže napadnutým rozhodnutím žalovaného nebola priznaná výška peňažného plnenia, ani peňažnej náhrady škody. Správny súd mal za to, že v prípade správnej žaloby vo veciach správneho trestania by mohol využiť tzv. sankčnú moderáciu podľa § 198 SSP, avšak vzhľadom na to, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy bolo s poukazom na § 191 ods. 1 písm. d/ SSP zrušené a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie, správny súd podľa § 198 SSP nerozhodoval.

10. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci správny súd uviedol, že takáto všeobecná námietka neumožňuje správnomu súdu vykonať prieskum zákonnosti. Správny súd nemôže preskúmať napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bola táto námietka konkretizovaná. Rovnako nie je oprávnený všeobecne uplatnený dôvod nezákonnosti za žalobcu na základe obsahu administratívneho spisu konkretizovať, resp. vyhľadávať a ani za žalobcu dopĺňať. Len samotné konštatovanie, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci bez toho, aby žalobca konkretizoval, ktoré v konaní zistené skutočnosti boli nesprávne právne posúdené, resp. vyhodnotené, alebo v čom spočívalo nesprávne právne posúdenie veci a ktoré konkrétne ustanovenia právnych predpisov boli nesprávne aplikované na zistený skutkový stav, nepostačuje na to, aby správny súd z takto všeobecne uplatneného dôvodu považoval napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného (i rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy) vyplývalo, že žalovaný i prvostupňový orgán verejnej správy založili svoje rozhodnutia na zisteniach z kontroly vykonanej u žalobcu, pri ktorej bol zistený nedostatok, za ktorý žalobca objektívne zodpovedá a to porušenie povinnosti stanovenej v § 7 ods. 1 zák. č. 262/2014 Z.z. (povinnosť sprístupniť obmedzené prekurzory výbušnín členovi širokej verejnosti len za podmienok podľa osobitného predpisu - čl. 4 ods. 3 Nariadenia č. 98/2013). Žalobca napokon ani v administratívnom konaní, ani v žalobe takto zistený skutkový stav orgánom verejnej správy nerozporoval. Naopak, výslovne uviedol, že si je plne vedomý, že z jeho strany došlo k porušeniu povinnosti, i keď z nevedomosti, neúmyselne, v snahe vyjsť v ústrety zákazníkov, pričom zistené nedostatky hneď odstránil, svoje konanie úprimne oľutoval a čestne vyhlásil, že sa uvedené nedostatky nebudú opakovať.

11. Neodôvodnenú námietku žalobcu, že v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy tento uviedol, že zák. č. 262/2014 Z.z. stanovuje objektívnu zodpovednosť predávajúceho za nedostatky zistené u žalobcu považoval za zmaťočnú. Takáto konštatácia nemôže spôsobiť ani nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Správny súd, zhodne so žalovaným uviedol, že za plnenie povinností stanovených v § 7 ods. 1 zák. č. 262/2014 Z.z. žalobca zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť, nevedomosť). Z ust. § 8 ods. 1 písm. a/ zák. č. 262/2014 Z.z. totiž nevyplýva, že by sa pre takéto protiprávne konanie, ktoré zákon považuje za správny delikt, vyžadovalo zavinenie. Rovnako žalobcu nezbavuje zodpovednosti za správny delikt skutočnosť, že sa k skutku priznal, tento oľutoval, odstránil zistené nedostatky alebo urobil opatrenia, aby k porušovaniu uvedených povinností stanovených zákonom v budúcnosti nedochádzalo. Správny súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca vo svojom vyjadrení doručenom správnomu súdu dňa 07.07.2017, t.j. po uplynutí lehoty na doplnenie alebo rozšírenie žaloby stanovenej v § 183 SSP tvrdil, že predaj kyseliny dusičnej v máji 2015 neuskutočnil, pretože sa nachádzal mimo územia SR (tento predaj mala uskutočniť podľa jeho tvrdenia jeho matka), správny súd nemohol na túto námietku prihliadnuť, pretože bola uplatnená po uplynutí lehoty na podanie žaloby (a napokon týkala sa len predaja kyseliny dusičnej v máji 2015). Navyše, takéto tvrdenie žalobca neuviedol ani pri výkone inšpekcie, ani počas administratívneho konania a napokon ani v žalobe (naopak, výslovne uviedol, že z jeho strany došlo k porušeniu povinnosti z nevedomosti a neúmyselne), a preto sa toto tvrdenie javí ako účelová obrana. Podľa správneho súdu žalobca zodpovedá aj za prípadné protiprávne konanie osôb, ktoré v jeho mene pri predaji výrobkov či poskytovaní služieb konajú.

12. Pokiaľ žalobca vo vzťahu k prejednaní správneho deliktu a uložení pokuty namietal, že už samotné prejednanie veci v správnom konaní a zároveň pred správnym súdom postačuje na nápravu žalobcu, správny súd poukázal na ust. § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. z ktorého vyplýva pre orgán verejnej správy povinnosť uložiť pokutu v prípade zistenia porušenia povinností stanovených v tomto zákone

alebo v osobitnom predpise, preto upustenie od uloženia peňažnej sankcie za správny delikt zo strany orgánu verejnej správy nie je možné. Vzhľadom na vyššie uvedené a na to, že podľa § 198 ods. 2 SSP správny súd môže podľa § 198 ods. 1 SSP rozhodnúť len tak, ako mohol rozhodnúť orgán verejnej správy, ani správny súd by v tomto prípade nemohol rozhodnúť tak, že by upustil od uloženia sankcie. Rovnako by nemohol ani znížiť výšku sankcie pod zákonom stanovenú sadzbu (v tomto prípade 500,- Eur v zmysle § 8 ods. 1 zák. č. 262/2014 Z.z.) tak, ako to žalobca v žalobe požadoval.

13. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech žalobcu v konaní mu priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

14. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný riadne a včas kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia krajského súdu a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, nakoľko krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Zároveň žiadal, aby sa žalobcovi právo na náhradu trov konania nebolo priznané.

15. Žalovaný sa nestotožnil s rozsudkom krajského súdu najmä v bode 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Trval na svojom vyjadrení, že výška pokuty uloženej prvostupňovým správnym orgánom bola primeraná, pričom ju napriek tomu znížil. Žalovaný uviedol, že dôvodom tejto argumentácie a teda znížením výšky uloženej pokuty druhostupňovým správnym orgánom bola skutočnosť, že účastník konania (žalobca) doložil dokumenty - kópie daňových priznaní za roky 2011-2014, preukazujúce likvidačný charakter pokuty až vo svojom odvolaní voči prvostupňovému správnomu orgánu. Žalovaný mal za to, že svojím konaním len postupoval v súlade s Nariadením Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 98/2013 z 15. januára 2013 o uvádzaní prekursorov výbušnín na trh a ich používaní, konk. článkom č. 11, podľa ktorého „Členské štáty stanovia pravidlá týkajúce sa sankcií uplatnite Iných za porušenie tohto nariadenia a prijímú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonávania. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.“ Žalovaný mal za to, že uložená výška pokuty bola vzhľadom na predložené dokumenty žalovaným neprimeraná okolnostiam prípadu, na základe čoho ju znížil a aj takto znížená výška pokuty bola dostatočne schopná odradiť žalobcu od budúceho porušovania povinností. Podľa žalovaného ďalej nemožno použiť správnym súdom uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/82/2015 na prejednávany prípad, nakoľko v tomto prípade bolo rozhodnuté v prospech žalobcu na základe ním predložených dokumentov, ktoré odôvodňovali zmenu rozhodnutia oproti skutkovému stavu zisteného pred vydaním prvostupňového rozhodnutia.

16. K bodu 42. napádaného rozsudku krajského súdu žalovaný uviedol, že nespochybňuje skutočnosť, že moderačné oprávnenie podľa § 198 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SPP“) patrí len správnomu súdu, avšak nesúhlasí so závermi z neho vyplývajúceho. Uviedol tu ust. § 3 ods. 1 a ods. 4 SSP. Podľa názoru žalovaného je neprijateľná hypotéza správneho súdu, že v prípade, ak má odvolací orgán za to, že uložená výška pokuty uloženej prvostupňovým správnym orgánom je uložená v likvidačnej výške, tak ten v prípade odvolacieho konania nemohol prihliadnuť na uvedenú skutočnosť, ignorujúc nové skutočnosti a súčasne uvedomujúc si nespravodlivé a nemorálne rozhodnutie, spoliehajúc sa len na právnu uvedomelosť účastníka konania, že ten sa ďalej obráti na súd a bude požadovať zmiernenie sankcie. Žalovaný uvádza, že takáto hypotéza je podľa jeho názoru absurdná. Taktiež nemožno opomenúť skutočnosť, že v zmysle tejto hypotézy sa popiera zásada hospodárnosti konania, nakoľko prípadná žaloba spôsobí zbytočné predlžovanie konania, zníži efektivitu správneho orgánu z dôvodu, že ten je nútený venovať ďalší čas takto predlženému konaniu. Ďalej nie je opomenuteľné ani finančné hľadisko uvedeného konania, nakoľko v prípade postupu, ktorý opisuje správny súd, v prípade využitia jeho moderačného práva prizná čiastočný úspech žalobcovi (účastníkovi konania), čím spôsobí zbytočné trovy konania správnomu orgánu, nakoľko ten v prípade pomereneho úspechu žalobcu mu bude musieť uhradiť pomernú časť dôvodne vynaložených trov konania. Žalovaný má za to, že na reálne preukázaný likvidačný charakter uloženej pokuty bol v predmetnom prípade podľa

predmetného zákona a na základe vyššie uvedených skutočností a v súlade so správno-právnymi zásadami povinný prihliadnuť.

17. Žalovaný zastával názor, že krajský súd nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec, keď vo svojom rozsudku, konkrétne v bode č. 40. odôvodnenia svojho rozsudku, sa krajský súd zaoberal posudzovaním výrokovej časti rozhodnutia, pričom mal za to, že rozhodnutia správnych orgánov neobsahujú presný popis skutku a konkretizáciu času spáchania iného správneho deliktu. Žalovaný tu uviedol, že široká oblasť iných správnych deliktov neobsahuje jednoznačne vymedzenie výroku rozhodnutia tak, ako je to v prípade trestných činov a priestupkov, ktorých zákonná úprava je v tejto veci jednoznačná. Iné správne delikty sa v otázke vymedzenia obsahových náležitostí výroku spravujú výlučne Správnym poriadkom, ktorý v ust. § 47 ods. 2 stanovuje, že výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako ustanovuje osobitný zákon. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím žalovaného dostatočne charakterizuje a špecifikuje skutok tak, že je z týchto rozhodnutí zrejmé, o aký skutok sa jedná, je z nich zrejmé miestne, časové, ako aj vecné hľadisko vymedzenia jednotlivých skutkov ako iných správnych deliktov a vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia zodpovedá tak požiadavke ustanovenej vo vyššie uvedenom ustanovení Správneho poriadku, ako aj požiadavkám rozhodnutia o iných správnych deliktoch.

18. Špecifikácia správnych deliktov v predmetných rozhodnutiach je podľa žalovaného dostatočná čo do jednotlivých atribútov výrokovej časti napadnutého rozhodnutia a takto špecifikovaný skutok nie je zameniteľný s iným. Správny orgán prvého stupňa vo výroku rozhodnutia uviedol konkrétne ustanovenie zákona, porušenia ktorého sa žalobca dopustil (§ 7 ods. 1 zákona č. 262/2014 Z. z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy vo veciach prekursorov výbušnín a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ďalej presne špecifikoval konanie, ktorým sa žalobca porušenia zákona dopustil, keď uviedol, že k porušeniu zákona došlo tým, že žalobca predal do kontrolného nákupu a ďalším dvom fyzickým osobám ako odberateľom kyselinu dusičnú v koncentrácii 65 %, pričom podľa čl. 4 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 98/2013 o uvádzaní prekursorov výbušnín na trh a ich používaní môže hospodársky subjekt sprístupniť členovi širokej verejnosti kyselinu dusičnú (CAS RN 7697-37-2) ako obmedzený prekursor výbušnín v koncentráciách vyšších ako je prahová hodnota stanovená v prílohe I cit. nariadenia č. 98/2013, ale nie vyšších ako 10 % hm. a zároveň uviedol čas - dátum vykonanej kontroly, t.j. 01.07.2015, kedy k porušeniu došlo a tiež miesto spáchania iného správneho deliktu - predaj do kontrolného nákupu a ďalším najmenej dvom fyzickým osobám, pričom v súlade s článkom 17 bod 1 odporúčania CM/Rec (2007) 7 z dôvodu určitosti a najmä prehľadnosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia boli procesy zasielania uvedených výrobkov uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Pri formulovaní výrokovej časti rozhodnutia je potrebné mať na zreteli zároveň zásadu stručnosti, jasnosti a presnosti nielen výrokovej časti rozhodnutia, ale aj odôvodnenia, z ktorého má byť zrejmé čo považoval správny orgán za právne relevantné podklady pre svoje rozhodnutie, ako ich posúdil a na základe čoho dospel k právnemu záveru, čo v danom prípade nepochybne dodržané bolo. Takto špecifikovaný výrok dostatočne identifikuje porušenia právnych povinností žalobcu tak, aby nemohli byť zameniteľné s iným a v budúcnosti nenastali okolnosti z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky vecí rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Napokon samotný žalobca v administratívnom konaní ani v podanej žalobe vzhľadom k charakteru jeho obrany nemal pochybnosti o nedostatku alebo nesprávnej špecifikácii skutkov (času, priestoru, a pod.), ktorými sa mal dopustiť porušenia právnej povinnosti, kladenej mu dozorujúcim orgánom za vinu. Pokiaľ aj orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógiu legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným hmotnoprávnym predpisom zákon o pôsobnosti orgánov štátnej správy vo veciach prekursorov výbušnín a o zmene a doplnení niektorých zákonov a procesným správny poriadok.

19. K podanej kasačnej sťažnosti podal vyjadrenie žalobca, ktorý uviedol, že vyjadrenia žalovaného a dôvody, o ktoré žalovaný opiera svoju kasačnú sťažnosť často nemajú oporu v zákone, alebo sú tak nekonkrétne, že ich nie je možné subsumovať pod konkrétnu právnu normu, inokedy zase subsumuje konanie žalobcu pod konkrétnu právnu normu no opomína ďalšie okolnosti prípadu, ku ktorým je s ohľadom na zásadu hodnotenia dôkazov povinnosť prihliadať. Žalobca ďalej namietal, že kasačnú sťažnosť podal žalovaný po zákonom stanovenej lehote.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

21. V prvom rade k námietke žalobcu o nestihnúť lehoty na podanie kasačnej sťažnosti kasačný súd uvádza, že rozsudok s riadnym poučením o možnosti podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní bol žalovanému doručený 12.10.2017, posledný deň lehoty padol na sobotu 11.11.2017, preto sa za posledný deň lehoty považuje pondelok 13.11.2017, kedy bola kasačná sťažnosť podaná.

22. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil v úvode tohto rozsudku opísané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

24. Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

25. Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov. 1a)

26. Podľa § 4 ods. 2 písm. h/ zák. č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia pri kontrole vnútorného trhu u fyzických osôb a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúcich služby (ďalej len „kontrolované osoby“) ukladá pokuty.

27. Podľa § 12 zák. č. 128/2002 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 1 zák. č. 262/2014 Z.z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy vo veciach prekurzorov výbušnín, tento zákon ustanovuje

a) pôsobnosť orgánov štátnej správy vo veciach

1. sprístupňovania, dovozu, vlastníctva a používania obmedzených prekurzorov výbušnín,

2. nahlasovania podozrivých transakcií prekurzorov výbušnín,

b) opatrenia na kontrolu zaobchádzania s prekurzormi výbušnín.

29. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 262/2014 Z.z. hospodársky subjekt môže obmedzené prekurzory výbušnín sprístupniť členovi širokej verejnosti len za podmienok podľa osobitného predpisu. 7)

Pod poznámkou 7 je uvedený čl. 4 ods. 3 Nariadenia (EÚ) č. 98/2013.

30. Podľa § 8 ods. 1 písm. a/ zák. č. 262/2014 Z.z. slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 500

eur do 5 000 eur hospodárskemu subjektu, ktorý sprístupnil obmedzený prekurzor výbušnín v rozpore s týmto zákonom alebo osobitným predpisom. 24)

Pod poznámkou 24 je uvedený čl. 4 ods. 1, 3 a 7 Nariadenia (EÚ) č. 98/2013.

31. Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. pri určovaní výšky pokuty sa prihliada na závažnosť protiprávneho konania, spôsob, čas a následky protiprávneho konania.

32. Podľa § 11 ods. 3 zák. č. 262/2014 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

33. Podľa § 3 Správneho poriadku

(1) Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

(2) Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

(4) Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

34. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

35. Podľa § 47 Správneho poriadku

(1) Rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

(3) V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

36. Podľa čl. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 98/2013 z 15.01.2013 o uvádzaní prekurzorov výbušnín na trh a ich používaní (ďalej len „Nariadenie č. 98/2013“), [ktoré sa uplatňuje od 02.09.2014 a ktoré je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch] týmto nariadením sa stanovujú harmonizované pravidlá týkajúce sa sprístupňovania, dovozu, vlastníctva a používania látok alebo zmesí, ktoré by sa mohli zneužiť na nedovolenú výrobu výbušnín, s cieľom obmedziť ich dostupnosť širokej verejnosti a zabezpečiť náležité nahlasovanie podozrivých transakcií v rámci celého dodávateľského reťazca.

37. Podľa čl. 2 ods. 1 Nariadenia č. 98/2013 toto nariadenie sa vzťahuje na látky uvedené v prílohách a na zmesi a látky obsahujúce tieto látky.

38. Podľa čl. 11 Nariadenia č. 98/2013 členské štáty stanovujú pravidlá týkajúce sa sankcií uplatniteľných za porušenie tohto nariadenia a prijímajú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonávania. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

39. V prílohe č. 1 Nariadenia č. 98/2013 sú stanovené látky, ktoré sa nespístupňujú členom širokej verejnosti samostatne ani v zmesiach či látkach, ktoré ich obsahujú, okrem prípadov, ak je koncentrácia nižšia alebo rovnaká ako prahové hodnoty uvedené v tejto prílohe, pričom takouto látkou je o.i. kyselina dusičná (číslo CAS 7697-37-2) a prahová hodnota je stanovená na 3 % hm.

40. Kasačný v súvislosti s prejednávanou vecou považuje za potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvodené následky v podobe sankcií, vrátane úpravy príslušného konania, teda to, či v konečnom dôsledku ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu.

41. Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná, pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, obdobná právna úprava je pri priestupkoch. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov jednoznačne vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

42. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

43. Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, nakoľko v zásade i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), v súlade s dostupnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

44. Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku).

45. Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné zvážiť analogické použitie tzv. absorpčnú zásady (prísnejší trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom je nutné posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená).

46. Kasačný súd k námietke žalovaného týkajúcej sa bodu 41. napadnutého rozsudku, kde krajský súd poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného vo veci výšky uloženej pokuty uvádza, že je nedostatočné a môže sa javiť ako nezrozumiteľné, resp. zmätočné, ak žalovaný považuje výšku pokuty uloženú prvostupňovým orgánom verejnej správy za primeranú a napriek tomu ju zníži, pričom odkáže len všeobecne na závažnosť a rozsah zisteného porušenia povinností a možné následky bez toho, aby tieto jednotlivé (zákonom stanovené) kritériá vyhodnotil. Orgán verejnej správy je pri ukladaní sankcie povinný prihliadať na zákonom (taxatívne) stanovené kritériá a týmito sú podľa § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. závažnosť protiprávneho konania, spôsob, čas a následky protiprávneho konania (teda nie „možné následky“). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z toho, že výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy orgánu verejnej správy. To však neznamená, že orgán verejnej správy nie je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, akými úvahami sa spravoval pri posúdení zákonných kritérií ustanovených v § 8 ods. 2 zák. č. 262/2014 Z.z. a na aké skutočnosti a dôkazy v takomto prípade pri posudzovaní zákonných kritérií prihliadol, pričom nepostačuje všeobecný odkaz na tieto kritériá. Je potrebné, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo zrejmé, ako a na základe čoho orgán verejnej správy posúdil závažnosť protiprávneho konania, spôsob, čas a následky protiprávneho konania a aby tieto vyhodnotil s prihliadnutím na špecifické okolnosti daného prípadu.

47. K námietke žalovaného týkajúcej sa bodu 42. napadnutého rozsudku - nedôvodnosť aplikácie sankčnej moderácie vzhľadom na spôsob rozhodnutia vo veci (zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie z iného dôvodu ako primeranosť a zákonnosť výšky sankcie), nepovažuje za dôvodný záver, že vzhľadom na ust. § 198 ods. 1 SSP možnosť zníženia sankcie neprislúcha odvolaciemu orgánu. Treba zdôrazniť že odvolací orgán vo veci výšky sankcie nerozhoduje na základe úpravy SSP ale v rámci právnej úpravy odvolacieho konania, ktorá umožňuje aj zmenu rozhodnutia prvostupňového konania ohľadne výšky uloženej sankcie.

48. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného odstrániť nedostatky v jednoznačnosti vymedzenia iného správneho deliktu žalobcu, za ktorý nesie objektívnu zodpovednosť a v nadväznosti na toto vymedzenie (identifikácia postihovaných skutkov, príslušné sankcie, vplyv okolností na spôsob ukladania sankcie) zákonným spôsobom svoje rozhodnutie odôvodniť. V prípade, ak by dospel k záveru, že na ukladanie sankcie za prejednávany delikt sa nevzťahujú zásady ukladania trestov v súlade s garanciami v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je jeho povinnosťou tento záver dostatočne odôvodniť.

49. Na druhej strane nemožno prehliadnúť, že zo strany krajského súdu došlo v rozsudku k uvedeniu skutočností, ktoré síce samé osebe nemajú vplyv na nesprávnosť jeho rozsudku, ale kasačnému súdu sa javia ako minimálne nelogické. Jedná sa o konštatovanie na str. 17 rozsudku, kde bolo po zhrnutí vecných argumentov podporujúcich správnosť záveru o spáchaní správneho deliktu uvedené: „...Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade sa jedná o vec, ktorá súvisí s ochranou práv spotrebiteľa, a teda správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (§ 134 ods. 2 SSP) „

50. Podľa § 134 ods. 2 SSP

Správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

- a) rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,
- b) rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený,
- c) ide o veci podľa § 192,
- d) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba,
- e) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d),
- f) vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

51. Podľa názoru kasačného súdu, uvedený poukaz bol nedôvodný. Ustanovenie § 134 ods. 2 písm. f) SSP predpokladá možnosť zásahu súdu do rozsahu žalobných dôvodov v tom prípade, ak je spotrebiteľ žalobcom v súdnom konaní a je to opatrenie na ochranu spotrebiteľa. V prípade žaloby vo veci správneho trestania za správny delikt, aj keď zistený v rámci kontroly predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu, by aplikácia tohto ustanovenia nebola dôvodná. V prejednávanej veci však krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu žalobných dôvodov (základná námietka nedostatočného odôvodnenia výšky sankcie). Zároveň zrejme zohľadnil, že v spise nie je preukázané, že splnomocnená zástupkyňa by bola advokátkou zapísanou v zozname vedenom SAK podľa § 2 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z.z., ani usadeným advokátom v zmysle § 38 zák. č. 586/2003 Z.z., ani zahraničným advokátom v zmysle § 46 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o žalobu vo veci správneho trestania, právne zastúpenie žalobcu v konaní však nie je povinné § 49 ods. 2 písm. b) SSP).

52. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s ust. § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.